

[Grove]

pe SF og for ikke at vise hulheden i forslaget. Hr. Bjørn Poulsen siger, at staten ikke kommer ind i dette foretagende, men det er jo statspenge, der skal i den fond – eller andre penge. Men hvem andre får man til at investere efter de regler, som hr. Bjørn Poulsen har sat op i stk. 4? Det vil sige, at man skal have obligationer stående i en landejendom, der bliver forpagtet ud livsvarigt og kan arves, men aldrig kan sælges. Disse obligationer kan aldrig blive indfriet, og der er 2½ pct. i rente. Hvem får man til at investere til den pris?

Det er da rigtigt, at indekseringen godt kan stige, men når landejendommen er forpagtet ud for evigt, bliver den ikke omsat, og så bliver obligationerne heller ikke gjort fri. Der er kun én, der kommer til at investere, og det er staten. Når hr. Bjørn Poulsen er så bekymret for, om jeg kan skaffe penge til de finansieringsforslag, jeg har lagt frem, må jeg nok spørge: Hvor vil hr. Bjørn Poulsen finde alle de penge, der skal finansiere denne fond?

(Kort bemærkning).

Bjørn Poulsen (SF):

Igen har hr. Grove ikke rigtig kunnet læse. Dét, hvor spørgsmålet om salg af obligationer er interessant, er vedrørende de obligationer, der bliver givet fra fonden til den ejer, som sælger til fonden. Resten af obligationerne kan naturligvis sælges fra fonden, og de kan indfries, når de skal indfries, alt efter hvor lang løbetid de får. Derfor har jeg svært ved at se netop det problem.

Når jeg siger, at hr. Grove har slået under bæltestedet, skyldes det hr. Groves bemærkninger om, at bestyrelsen skulle lede det hele, og så kunne gode SF-partimedlemmer få en forpagtning. Det er efter min bedste overbevisning mildest talt en bemærkning, som ikke hører hjemme hverken her eller nogen andre steder, men det er en af den slags bemærkninger, man bruger, når argumenterne ikke rigtig slår til.

Må jeg så til sidst spørge hr. Preben Møller Hansen: Hvad med svaret om de 18 mia. kr. på finansloven?

Bjørn Westh (S):

Jeg vil gerne takke for den positive stemning, der har været om det forslag, Socialdemokratiet har fremsat. Jeg håber så, at det også snart kan vedtages.

Det er lidt svært at vurdere på grundlag af de bemærkninger, landbrugsministeren har fremsat bl.a. til Det Radikale Venstre, om regeringen finder, at det er nødvendigt at gøre noget for landbruget lige nu på grund af den økonomiske situation. Alle de spørgsmål, landbrugsministeren opregnede, før man kunne tage stilling til det! Før regeringen mere præcist har redegjort for, hvad den mener behovet er, er det altså også svært for os andre at komme med en præcis melding. Det er nu engang regeringen, der sidder tættest på Jordbrugsøkonomisk Institut og andre, der følger landbruget mere nært.

Landbrugets organisationer peger på, at der er behov for en væsentlig refinansiering i størrelsesordenen 30–35 mia. kr. Vi finder, at i hvert fald en del af det beløb bedst kan klares, hvis man bruger de allerede kendte jordbrugslån. Der er nogle i dag, der har sagt, at de ikke er så gode, men jeg har egentlig ikke hørt nogen kritik af lånene, men jeg har hørt nogen kritik af det grundlag, de er blevet udmålt på. Det er vel egentlig uretfærdigt at sige, at jordbrugslånene af den grund er forkerte, hvis man mener, der har været for høje vurderinger på de ejendomme, der har modtaget dem. Det er et helt andet problem, som vi måske godt kunne kigge på.

Jordbrugslån er lån til en rente på 3–4 pct.; til gengæld får man ikke den fulde værditilvækst, og jeg bemærker, at selv i dag er der en professor, der udtaler sig positivt om de lån. Vi mener altså også, at de ville være velegnede til refinansiering.

Jeg har med glæde bemærket, at både hr. Povl Brøndsted og landbrugsministeren har talt positivt om det, men sagt, at de skulle have et eller andet landbrugsspecifikt indeks. Det var i sin tid det, som hele jordbankdiskussionen gik på, og hvor det var fuldstændig forfærdeligt, at vi kunne beskæftige os med sådan noget, og hvor regeringen gjorde alt, hvad den overhovedet kunne, for at ødelægge den tanke, da den modtog jordbankrapporten i december 1982, så vidt jeg husker. Derfor gik det videre i Christian Sørensen-udvalget i Husmandsforeningerne, som andre har talt om. Dengang var man skråt imod, men det er man altså ikke længere, kan jeg forstå, og det giver os så måske en mulighed for at få snakket om det.